

CHÚA NHẬT TUẦN IX MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM B

- ⇒ Đây Chúa phán: “**Ngươi hãy giữ ngày Sabbat, để thánh hoá ngày ấy như Chúa là Thiên Chúa ngươi đã truyền dạy. Ngươi sẽ làm việc và hoàn tất các công việc của ngươi trong sáu ngày. Ngày thứ bảy là ngày Sabbat, ngày dành cho Chúa là Thiên Chúa ngươi.** Trong ngày ấy, ngươi, cả con trai, con gái, tớ trai, tớ gái, bò lừa, các súc vật và cả khách trọ nhà ngươi, không được làm việc gì, để tớ trai, tớ gái cũng được nghỉ ngơi như ngươi. Ngươi hãy nhớ rằng ngươi đã làm nô lệ bên Ai-cập, và Chúa là Thiên Chúa ngươi đã dùng bàn tay mạnh cánh tay hùng dũng dẫn dắt ngươi ra khỏi đó. Vì thế, Người đã truyền dạy ngươi phải giữ ngày Sabbat!” (Đnl 5:12-15)
- ⇒ Anh em thân mến, Thiên Chúa là Đấng đã khiến cho ánh sáng bừng lên trong bóng tối, thì cũng chính Người chiếu soi trong lòng chúng ta, để ban cho chúng ta sự hiểu biết vinh quang Thiên Chúa hiển hiện trên gương mặt Đức Giêsu Kitô. Nhưng chúng ta chừa đục kho tàng ấy trong những bình sành để biết rằng quyền lực vô song đó là của Thiên Chúa, chứ không phải phát xuất tự chúng ta. *Chúng ta chịu khổ cực tư bề, nhưng không bị đè bẹp; chúng ta phải long đong, nhưng không tuyệt vọng; chúng ta bị bắt bớ, nhưng không bị bỏ rơi, bị quật ngã, nhưng không bị tiêu diệt. Bởi vì chúng ta luôn mang trên thân xác mình sự chết của Đức Giêsu, để sự sống của Đức Giêsu được tỏ hiện nơi thân xác chúng ta.* Vì chung, mặc dầu đang sống, nhưng vì Đức Giêsu, chúng ta luôn luôn nộp mình chịu chết, để sự sống của Đức Giêsu được tỏ hiện trong thân xác hay chết của chúng ta. 2 (Cr 4:6-11)

⇒ Vào một ngày Sabbat, Chúa Giêsu đi qua đồng lúa, môn đệ Người vừa đi vừa bứt lúa. Tức thì những người biệt phái thưa Người rằng: *“Kìa Thầy xem. Tại sao ngày Sabbat người ta làm điều không được phép như vậy?”* Người trả lời rằng: *“Các ông chưa bao giờ đọc thấy điều mà Đavít đã làm khi ngài và các cận vệ phải túng cực và bị đói ư? Người đã vào đền thờ Chúa thời thượng tế Abiata thế nào, đã ăn bánh dâng trên bàn thờ mà chỉ mình thượng tế được ăn, và đã cho cả các cận vệ cùng ăn thế nào?”* Và Người bảo họ rằng: *“Ngày Sabbat làm ra vì loài người, chứ không phải loài người vì ngày Sabbat; cho nên Con Người cũng làm chủ cả ngày Sabbat”*. (Mc 2:23-28)

⇒ Người lại vào hội đường, và ở đó có người khô bại một tay. Và họ rình xem Người có chữa người đó trong ngày Sabbat không, để có thể tố cáo Người. Người bảo kẻ có tay khô bại rằng: *“Hãy đứng lên trước mặt mọi người”*. Rồi Người hỏi họ: *“Ngày Sabbat, có được phép làm sự lành hơn là làm sự dữ không? Có được phép cứu sống hơn là giết đi không? Nhưng ai nấy đều thình lạng. Bấy giờ Chúa Giêsu thịnh nộ, và buồn sâu đưa mắt nhìn họ hết một lượt, vì lòng họ chai đá,* Người bảo người kia rằng: *“Anh hãy giơ thẳng tay ra”*. Người đó liền giơ thẳng tay và tay được lành. Lập tức, những người biệt phái đi ra bàn tính với những kẻ thuộc phái Hêrôđê chống đối Người và tìm cách hại Người. (Mc 2:23 –3, 6)

***

+> **“...Người hãy giữ ngày Sabbat, để thánh hoá ngày ấy như Chúa là Thiên Chúa người đã truyền dạy. Người sẽ làm việc và hoàn tất các công việc của**

ngươi trong sáu ngày. Ngày thứ bảy là ngày Sabbat, ngày dành cho Chúa là Thiên Chúa ngươi...” – “... Chúng ta chịu khổ cực tư bề, nhưng không bị đè bẹp; chúng ta phải long đong, nhưng không tuyệt vọng; chúng ta bị bắt bớ, nhưng không bị bỏ rơi, bị quật ngã, nhưng không bị tiêu diệt. Bởi vì chúng ta luôn mang trên thân xác mình sự chết của Đức Giêsu, để sự sống của Đức Giêsu được tỏ hiện nơi thân xác chúng ta...”

+> “... Kìa Thầy xem. Tại sao ngày Sabbat người ta làm điều không được phép như vậy?” Người trả lời rằng: “Các ông chưa bao giờ đọc thấy điều mà Đavít đã làm khi ngài và các cận vệ phải túng cực và bị đói ư? Người đã vào đền thờ Chúa thời thượng tế Abiata thế nào, đã ăn bánh dâng trên bàn thờ mà chỉ mình thượng tế được ăn, và đã cho cả các cận vệ cùng ăn thế nào?” Và Người bảo họ rằng: “Ngày Sabbat làm ra vì loài người, chứ không phải loài người vì ngày Sabbat; cho nên Con Người cũng làm chủ cả ngày Sabbat...”

== “**Ngày Sabbat = ngày nghỉ ngơi...**” Thú thật trước khi “được” mất dạy – vô lương theo chính sách của chú phỉnh trong chế độ xhen về việc giáo dục và xử dùng trường ốc của các dòng tu, trường tu/công thuộc Miền Nam VNCH trước 75: “linh mục = về nhà thờ, tu sĩ nam nữ = về tu viện, **TRẢ LẠI TRƯỜNG HỌC CHO xã hội xã-hội-chủ-nghĩa**” (thông tư của chú phỉnh năm 1976), tôi chưa mừng tượng được tại sao bạn bè thân hữu có công ăn việc làm tại các cơ sở hay công chức, thường vui mừng cười nói: “ôôô...cuối tuần đến rồi, **ĐÃ QUÁ!**”, vì cuối tuần (thứ bảy và Chúa nhật) thì chúng tôi, các Huynh Đệ LASAN thường có sinh hoạt “ngoài học đường” như thể thao, tập dợt văn nghệ, cứu trợ nạn nhân bị thiên tai lụt lội, hoặc “chương trình hậu phương yểm trợ anh chị em chiến sĩ vùng tiền phương”, v.v... Lắm lúc còn bận rộn/mệt mỏi hơn là sinh hoạt thường nhật (dạy học) trong tuần...

== **Đó là sinh hoạt trước 1975**; sau biến cố đổi đời ngày 30 tháng 4 năm 75, thì ô hô, thiệt tai thiệt tai! cuối tuần còn vất vả hơn = cuộc đất trồng khoai để góp phần vào kế sinh nhai của cộng đoàn...

+> “... Ngày Sabbat, có được phép làm sự lành hơn là làm sự dữ không? Có được phép cứu sống hơn là giết đi không? Nhưng ai nấy đều thình lạng. Bấy giờ Chúa Giêsu thịnh nộ, và buồn sầu đưa mắt nhìn họ hết một lượt, vì lòng họ chai đá...”

+ Tưởng không còn gì rõ nghĩa hơn nữa...

+ Thế mà dưới chế độ xhcn/cs = LÀM NGÀY KHÔNG ĐỦ TRANH THỦ LÀM ĐÊM = nghĩa bắt buộc “nhân dân làm chủ... không” đi làm thủy lợi/thủy hại trong ngày các ngày lễ “buộc” theo lịch phụng vụ của công giáo, hoặc các ngày Chúa nhật, mặc cho sức khỏe thế nào!

+ Một biến cố tôi không thể quên: sau khi trường LASAN MOSSARD bị chuyển giao cho chú phỉnh dành làm phần thưởng văn hóa cho các bộ đội/chiến sĩ anh dũng đã phải chui rúc trong rừng rậm hơn thập niên qua, được có cơ sở giáo dục ngon lành bậc nhất/nhì của Miền Nam VNCH trước 1975, tiếp tục học/tập đọc-viết theo chương trình bổ túc công nông... chúng tôi phải qua trường ốc khác của họ đạo Từ Đức. Thiết tưởng về điểm này, nên nhắc lại câu chuyện CÓ THẬT 100%:

... Thấy tôi vào phòng, Huynh Hồng lắc đầu, tỏ vẻ chán nản lắm. Chúng tôi ngồi nói chuyện vu vơ, không đâu vào đâu. Một ông bộ đội nón cối đi ngang, tay mang một băng đồ-vàng, mà tôi nhận thấy các bộ đội nón cối khác không có. Ông “tự nhiên” bước vào phòng và cũng “rất tự nhiên” ngồi xuống bên chúng tôi.

- đây là trường học phải không?

- phải, tôi trả lời

- trường học gì mà lớn quá vậy? đại học à?

- không, chỉ là trường trung học. Trường nhỏ lắm so với rất nhiều trường khác. Anh ta trở mắt nhìn soi mói hai Anh Em chúng tôi, nói: “Ồ! ở ngoài không có trường trung học lớn như...” Hình như anh ta biết mình hổ lờ lờ, nên im bật. Tôi hỏi:

- Xin lỗi, anh là gì của các “chú bộ đội” đang tập ắc ê dưới kia?

- À, để tôi tự giới thiệu. Tôi là chính ủy đại đội...

Mặc dù chẳng biết “chính ủy đại đội” là gì, nhưng nghe nói đến “đại đội” là hiểu ... đánh giặc rồi. Hơi gờm! Tôi nghĩ đến việc “tân công” ông bộ đội này về vấn đề giáo dục, về học đường ở miền Bắc thì... chắc ăn hơn: “Vậy chứ hệ thống giáo dục, học

đường ở ngoài ra sao?” Như được dịp che lấp sự hờ của mình, anh ta nói liên hồi: “Bác và đảng rất chăm lo việc giáo dục cho các cháu và người lớn. Bác dạy : ‘các cháu phải học, học nữa, học mãi’. Bác mở trường học cùng khắp từ tỉnh thành đến thôn ấp, đâu đâu cũng có trường học...”

Huỳnh Hồng nhìn tôi mỉm cười ý nhị. Tôi cắt lời anh ta:

-Như vậy thì toàn dân biết đọc biết viết hết à? Đâu còn nạn mù chữ nữa phải không?

- Chứ sao! Tất cả mọi người phải biết đọc biết viết. Bác dạy “mọi người và mỗi người PHẢI đi học”

- Chà, như vậy thì dân trí của “nhân dân ta” cao lắm há!

- Chứ sao! **Muốn đi bộ đội phải có tú tài đôi trở lên!**

- Bộ đội mà phải có tú tài đôi trở lên, thì chắc anh cũng phải là...

- **Phó tiến sĩ!**

[xem chi tiết: www.lasan.org/hoiky-journal/hoiky1/phanmot-2.htm]

Theo chương trình “lao động là vinh quang”, các lớp phải thi đua đi làm thủy lợi; cấp II tôi chịu trách nhiệm được giao nhiệm vụ hoàn thành thủy lợi tại cầu Rạch Chiếc – lễ tất nhiên vào một ngày cuối tuần! – Trong giờ nghỉ trưa, một em học sinh lớp 9 tắm rửa, boi lội sao đó mà bỗng nghe tiếng hô hoán củ bạn học cùng lớp “... anh Sinh bị mất tích – bị nước sông cuốn trôi...”; cơ quan an ninh/cứu trợ đến lạng hụp, tìm cách cứu giúp em Sinh (tên của em học sinh bị nước cuốn trôi); một khoảng thời gian sau (hình như chừng 10 phút), một thanh niên cứu hộ ẵm xác em Sinh trên vai mình, chạy vòng vòng... **Em đã tắt thở!**

=== Với tư cách là giáo vụ cấp 2, tôi xin phép ông hiệu trưởng cho tôi dẫn một số giáo viên và em học sinh trưởng lớp bạn Sinh qua nhà Sinh để thăm viếng và phân ưu cùng gia đình em Sinh (vì là trong giờ các học sinh đang ở trường, mặc dù là giờ ra chơi), ông hiệu trưởng “âm ừ” tỏ vẻ khó chịu, nhưng rồi cũng cho phép đi. Tuy nhiên hết giờ ra chơi, chúng tôi vẫn đang còn ở tại nhà gia đình em Sinh, và trong khi nhà em Sinh (bên cạnh trường em đã theo học), cha mẹ, anh em chị em, thân bằng quyến thuộc than khóc cho người con, anh, em, cháu vừa qua đời vì tai nạn lao động xhcn (!?) thì bên trường, với ông loa sắt vang rền tiếng của tên hiệu trưởng Thái Dũng: “... tên học sinh đi thủy lợi bị chết vì... **VÔ KỶ LUẬT**”.

= **Ôi trời ơi! Nhân viên Chú phỉnh – theo pháp luật hiện hành (nhân dân làm chủ, nhà nước quản lý), ông là viên quản lý, nhân dân làm chủ... không – mà lại “khóc/phân ưu tang gia của chủ... không” như vậy đó sao hả trời?**

(xin mở dấu ngoặc: nghe đâu khi Xít-ta-lin “về cùng tiên tổ của ông bên xứ Liên-Xô”, thì bên xứ An-Nam ta có nhà rất danh tiếng đã khóc ròn = chỉ trích dẫn vài

câu như sau:

**Đêm qua, loa gọi ngoài đồng
Tiếng loa xé ruột, xé lòng biết bao!
Làng trên xóm dưới xôn xao
Ông sao sáng nhất trời cao băng ròi!
Xta-lin ơi!**

**Hỡi ôi Ông mất, đất trời có không?
Thương cha, thương mẹ, thương chồng
Thương mình thương một, thương Ông thương mười.**

trích từ google, www.thivien.net/Tố-Hữu/Đời-đời-nhớ-Ông)

